

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.971 van 1 april 1996
in de zaak A. 68.161/X-6297.**

In zake : Nicolas TSACALAKIS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. VAN DAMME,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Herbert Hooverlaan 180

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 21 maart 1996 ingediend werd namens Nicolas TSACALAKIS, door zijn raadsman L. VAN DAMME advocaat te Brussel om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Justitie van 18 maart 1996 tot uitlevering van verzoeker aan de Verenigde Staten van Amerika, beslissing die aan verzoeker werd betekend op 20 maart 1996;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 22 maart 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1996;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VAN DAMME, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het bestreden besluit waarbij de uitlevering van verzoeker wordt toegestaan luidt als volgt :

"Gezien de brief van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 16 juni 1995 en de daarbijgevoegde nota van de Amerikaanse Ambassade te Brussel waarbij de uitlevering wordt gevraagd van de Griekse onderdaan Nicolas TSACALAKIS, geboren te Genk op 21 februari 1962;

Gezien de daarbij overgelegde stukken waaronder :

- de aanklacht van 28 december 1994 door de Grand Jury bij het United States District Court of Massachusetts wegens invoer in de V.S. van heroïne in vereniging, in de periode van maart 1993 tot 22 oktober 1993, bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 952 (a) en 960 (b)(1)A, en allen bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Sectie 963;
- het bevel tot aanhouding van 28 december 1994, verleend door het United States District Court of Massachusetts wegens voornoemd feit;
- de aanklacht van 15 februari 1995 door de Grand Jury bij het United States District Court of Massachusetts wegens :
 - overname van het feit vermeld in de aanklacht van 28 december 1994
 - poging tot invoer in de V.S. van een hoeveelheid heroïne, van een plaats buiten de V.S.(België en Nederland) naar de V.S. toe bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 952(a) en 960(b)(1)A, allen bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Sectie 963
 - verdeling van heroïne in België op 11 mei 1993, 27 september 1993 en 22 oktober 1993, met de bedoeling en wetende dat deze heroïne

zou worden ingevoerd in de V.S., bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 959(a) en Titel 18 van het Wetboek van de V.S., Sectie 2;

- het bevel tot aanhouding van 15 februari 1995, uitgevaardigd door het United States District Court of Massachusetts wegens voornoemde feiten;

Gezien het gunstig advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen op 17.10.1995;

Gelet op de uitleveringsovereenkomst gesloten op 26 oktober 1901 tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika en de Aanvullende Overeenkomsten tussen beide staten van 20 juni 1935 en van 14 november 1963;

Gelet ook op het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York op 30 maart 1961, gewijzigd bij Protocol, opgemaakt te Genève op 25 maart 1972 en goedgekeurd bij wet van 8 december 1983;

Gelet op de uitleveringswet van 15 maart 1874 gewijzigd bij wet van 31 juli 1985;

Overwegende dat de feiten van handel in verdovende middelen voorzien zijn door artikel 2, 21° van de Uitleveringsovereenkomst van 26 oktober 1901, zoals aangevuld op 14 november 1963 en dat de uitlevering voor poging tot drughandel voorzien is door artikel 2, 14° van voornoemde Overeenkomst;

Overwegende dat de feiten naar Belgisch recht te omschrijven zijn als invoer, of poging daartoe, handel en bezit van slaap- of verdovende middelen, waarbij de feiten daden zijn van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en derhalve strafbaar zijn met dwangarbeid van 10 tot 15 jaar ingevolge de artikelen 1, 2bis, 4 en 6 van de wet van 24 februari 1921 en ingevolge de artikelen 1, 36°, 2, 11 en 28 van het K.B. van 31.12.1930, straf die evenwel verminderd wordt tot opsluiting in geval van poging en dit ingevolge de artikelen 51, 52 en 80 van het Strafwetboek; dat naar Amerikaans recht, de invoer zowel als de poging tot invoer van verdovende middelen strafbaar zijn gesteld met een gevangenisstraf van 10 jaar tot levenslang en dit ingevolge de bepalingen van Titel 18 sectie 2 en van Titel 21 sectie 952(a), 959(a), 960(b)(1)A en 963 van het Wetboek van de V.S.;

Overwegende dat de aan betrokkene ten laste gelegde feiten gepleegd werden te Newburysport, Boston en elders in het district of Massachusetts, alsook op Belgisch en Nederlands grondgebied in de loop van 1993;

Overwegende dat bijgevolg de verjaring van de strafvordering noch in België noch in de Verenigde Staten van Amerika is bereikt;

Overwegende bovendien dat artikel 36 2(a)(i) van het voormeld Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende

middelen van 30 maart 1961 bepaalt dat de in § 1 opgesomde feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan, als afzonderlijke strafbare feiten dienen te worden beschouwd;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg zowel in België als in de Verenigde Staten vervolgd kan worden voor de gepleegde drugfeiten;

Overwegende dat de feiten geen politiek misdrijf of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende dat niet is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om een persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging te vervolgen of te straffen;

Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en aan de formaliteiten inzake uitlevering voldaan is, zoals voorgeschreven door de wet van 15 maart 1874, gewijzigd bij wet van 31 juli 1985, en door de Verdragen gesloten met de verzoekende Staat";

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel betoogt dat artikel 36.2.2.a.i. van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen opgemaakt te New York op 30 maart 1961, goedgekeurd bij de wet van 8 december 1983, en meteen de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werden doordat de beslissing van uitlevering aanleiding zal geven tot vervolgingen in de Verenigde Staten wegens feiten die grotendeels in België gepleegd werden terwijl de aangehaalde bepaling van het Enkelvoudig Verdrag voorziet dat de vervolgingen dienen plaats te hebben in de Staat waar de misdrijven werden

gepleegd of daar waar verzoeker zich bevindt zodat zijn uitlevering niet aanvaardbaar is volgens de bestaande wetgeving;

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van "de artikelen 10, 11, 13 en 191 van de gecoördineerde Grondwet, van artikel 6 EVRM, van artikel 9 en 14 van het internationaal Verdrag Burgerrechten, van artikel 3 van het strafwetboek, van artikel 3 van de uitleveringswet van 15 maart 1974, van artikel 14 EVRM, van artikelen 14, 26 en 27 van het Internationaal Verdrag Burgerrechten, en uit de machtsoverschrijding; doordat verzoeker, hangende een strafprocedure vóór de Belgische rechtsmachten, door middel van de bestreden beslissing voor feiten gepleegd op het Belgisch grondgebied en tegen zijn wil wordt afgetrokken van de Belgische rechter waar hij op dit ogenblik een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak ondergaat binnen een redelijke termijn; en doordat verzoeker vervolgd dreigt te worden voor een rechter van de Verenigde Staten van Amerika waar naar alle waarschijnlijkheid niet eenzelfde opvatting over de politionele provocatie wordt gehanteerd als door de Belgische behandelende rechtsmachten (tot op heden de Kamer van inbeschuldigingstelling te Luik) in de betrokken zaken is geschied; en doordat verzoeker aldus gediscrimineerd wordt doordat zijn positie ingevolge de uitlevering zeer ernstig nadelig wordt beïnvloed, vermits verzoeker voor de Belgische rechtsmachten naar alle waarschijnlijkheid zal worden vrijgesproken op grond van politionele provocatie, terwijl hij voor de Amerikaanse rechtsmachten dreigt veroordeeld te worden";

Overwegende dat, ook al zouden de feiten waarvoor de uitlevering werd gevraagd het onderwerp zijn van een gerechtelijk onderzoek te Luik, artikel 36.2.2.a.i. van het Enkelvoudig Verdrag toelaat de

handel in verdovende middelen als een afzonderlijk strafbaar feit te beschouwen indien het in verschillende landen werd gepleegd, en derhalve kan leiden tot de uitlevering;

Overwegende dat verzoeker geen gegevens aanbrengt die zijn beweringen staven dat hij in de Verenigde Staten niet een eerlijk en openbaar proces zal hebben binnen een redelijke termijn, ook al zou daarin politionele provocatie ter discussie staan; dat de eerste en tweede middelen derhalve niet ernstig zijn;

Overwegende dat verzoeker een derde middel afleidt "uit de schending van artikel 7 van de uitleveringsovereenkomst gesloten op 26 oktober 1901 tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, van artikel 5 van de uitleveringswet van 15 maart 1874, van artikel 5 § 3 EVRM, van artikel 9 § 3 van het Internationaal Verdrag Burgerrechten van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van redelijke termijn-eis, het rechtzekerheidsbeginsel en uit machts-overschrijding; doordat het aanhoudingsmandaat van 28 december 1994 en het verzoek tot uitlevering vanwege de overheden van de Verenigde Staten op 17 januari 1995 per fax aan de Belgische overheden werden meegedeeld; dat verzoekende partij slechts op 11 mei 1995 van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn uitlevering en de betrokken stukken aan verzoekende partij slechts werden overgemaakt veertig dagen na zijn vrijheidsberoving dd 11 mei 1995; terwijl de betrokken stukken moesten worden betekend binnen de veertig dagen te rekenen vanaf de ontvangst door de Belgische overheden van het Amerikaans verzoek tot voorlopige aanhouding met het oog op de uitlevering aan verzoekende partij die op het ogenblik van de ontvangst door de Belgische Overheid van de fax van de Amerikaanse Overheid op 17 januari

1995 reeds van zijn vrijheid was beroofd; en terwijl verzoeker na deze termijn diende vrijgelaten te worden";

Overwegende dat verzoeker op 17 januari 1995 niet aangehouden was met het oog op zijn uitlevering maar op andere gronden; dat hij met het oog op zijn uitlevering aangehouden werd op 17 mei 1993 zodat de betekening van 26 mei 1995 van de daarmee verband houdende documenten rechtsgeldig is en binnen de wettelijke termijnen bepaald in artikel 5 van de uitleveringswet van 15 maart 1874 en van artikel 7 van de uitleveringsovereenkomst van 26 oktober 1901 gebeurd is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel afleidt uit "schending van artikel 2 van de wet op de uitlevering van 15 maart 1874, gewijzigd bij wet van 31 juli 1985 en artikel 10 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de zorgvuldigheidsplicht, en uit machtsoverschrijding; doordat de feiten waarvoor een beslissing tot uitlevering werd toegestaan feiten zijn die in België werden gepleegd; terwijl de uitlevering enkel kan worden toegestaan indien België de uitlevering voor dezelfde feiten zou kunnen bekomen van de Verenigde Staten";

Overwegende dat verzoeker in een zesde middel de schending aanvoert van "artikel 2.14 van de uitleveringsovereenkomst van 26 oktober 1901 en schending van de motiveringsplicht, schending van artikel 2 paragraaf 4 alinea 4 en artikel 3 van de wet van 19 juni 1991; doordat de bestreden beslissing zich steunt op artikel 2.14 van de uitleveringsovereenkomst van 26 oktober 1901 om over te gaan tot de uitlevering voor poging tot drughandel" en in het zevende middel "de schending van artikel 1 § 2 van de uitleveringswet van 15 maart 1874, schending van de motiveringsplicht,

schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling minstens de dwaling in het motiveren en de machtsoverschrijding; doordat de bestreden beslissing meent de feiten te mogen omschrijven naar Belgisch recht als invoer of poging daartoe, handel en bezit van slaap- of verdovende middelen, waarbij de feiten daden zijn van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en derhalve strafbaar zijn met dwangarbeid van tien tot vijftien jaar, straf die evenwel verminderd wordt tot opsluiting in geval van poging;

Overwegende dat artikel 36.2.2.a.i. van het voormeld verdrag van New-York bepaalt dat de handel in verdovende middelen als een afzonderlijk strafbaar feit beschouwd dient te worden indien het feit in verschillende landen werd gepleegd zodat het beginsel "Non bis in idem" in drugzaken geen beletsel vormt om de uitlevering toe te staan; dat de aan verzoeker verweten gedragingen strafbaar gesteld zijn door de Belgische wetgeving, nl. artikelen 1, 2bis, 4 en 6 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en artikelen 1, punt 36, 2, 11 en 28 van het koninklijk besluit van 31 december 1930 omtrent de handel in slaap- en verdovende middelen en artikelen 51, § 2 en 80 van het Strafwetboek; dat daaruit blijkt dat de uitvoer van verdovende middelen, als de poging daartoe strafbaar kunnen zijn; dat naar Amerikaans recht zowel de uitvoer als de poging daartoe strafbaar zijn;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat geen gegevens worden aangevoerd waaruit afgeleid wordt dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van de in de middelen aangehaalde bepalingen; dat het vierde, zesde en zevende middel niet ernstig zijn;

Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel betoogt dat de "artikelen 2 paragraaf 1 alinea 4 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden wordt doordat de beslissing om de uitlevering te motiveren zich beperkt tot het opsommen van juridische gegevens en beweringen zonder echter antwoord te geven op de argumenten aangehaald in het verzoekschrift tot niet-uitlevering ingediend door verzoeker";

Overwegende dat de verwerende partij er wettelijk niet toe gehouden is op het verzoekschrift tot niet-uitlevering van verzoeker in te gaan; dat het middel niet ter zake dienend is en derhalve niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in het achtste middel de "schending van het redelijkheidsbeginsel en de rechtszekerheid en de dwaling in de motivatie (aanvoert) doordat de bestreden beslissing zelf toegeeft dat de feiten in Amerika strafbaar zijn gesteld met een gevangenisstraf van tien jaar tot levenslang; terwijl de bestreden beslissing nalaat te bepalen dat deze gevangenisstraf van 10 jaar tot levenslang per feit kan opgelegd worden en terwijl het Ministerie van Justitie weet dat er in België heel waarschijnlijk geen veroordeling in België kan vallen gelet op de tussenkomende provocatie en indien er toch een veroordeling in België zou vallen, deze maximum vijf jaar opsluiting zou kunnen bedragen" en in het tiende middel "schending van artikel 36.2.a.i. van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, te New York op 30 maart 1961 gewijzigd bij Protocol opgemaakt te Geneve op 25 maart 1971 en goedgekeurd bij wet van 8 december 1983, (de) schending van de motiveringsplicht (en) schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, minstens dwaling in de motivering en uit machtsoverschrijding; doordat de

bestreden beslissing zich steunt op artikel 36.2.a.i. van het Enkelvoudig Verdrag om te besluiten dat betrokkene zowel in België als in de Verenigde Staten kan vervolgd worden voor de drugfeiten; terwijl artikel 36.2 van het voormeld Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen van 30 maart 1961 betrokken regel stelt onder voorbehoud van de toepassing van de grondwettelijke regels alsook het rechtstelsel en de nationale wetgeving. Dat de Minister van Justitie echter de nationale regels aangehaald in het verzoekschrift tot niet-uitlevering dd 10 oktober 1995 niet toepast";

Overwegende dat wat dit laatste middel betreft verwezen wordt naar het antwoord op het vijfde middel; dat voor het overige de beide middelen verwijzen naar de mogelijke schuld van verzoeker bij de beoordeling van de aangevoerde feiten; terwijl voor de beoordeling van de uitlevering enkel de wettelijke strafbaarheid van zijn gedragingen in aanmerking moet genomen worden; dat die middelen dan ook ten deze niet ernstig zijn;

Overwegende dat in het negende middel de schending van de rechten van de verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur worden aangevoerd "doordat verzoeker geen toegang gehad heeft tot zijn gerechtelijk dossier van het Parket te Luik om zijn verdediging aangaande de uitlevering voor te bereiden en om na te zien of de beweerde feiten gepleegd in Amerika wel bestaan; terwijl het Bestuur en de Minister van Justitie in het bijzonder de plicht hadden alle elementen ter zake ter beschikking te stellen van verzoeker zodanig dat deze desgevallend konden aangehaald of aangevochten worden; zodat de rechten van de verdediging alsook het principe van behoorlijk bestuur geschonden zijn";

Overwegende dat het middel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, zodat daaruit meteen blijkt dat het niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker tenslotte in het elfde middel betoogt dat artikel 1 van de wet van 15 maart 1874 op de uitlevering geschonden werd doordat het bestreden besluit alleen door de Minister van Justitie genomen werd "terwijl overeenkomstig artikel 1 van de wet van 15 maart 1874 op de uitlevering, de regering de beslissing dient te nemen";

Overwegende dat wanneer hij (...) de uitlevering toestaat van een persoon gevonden op het Belgisch grondgebied, de Minister van Justitie handelt in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van de Regering; dat dit middel eveneens niet ernstig is;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn zodat niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 2 en 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de vordering tot schorsing moet verworpen worden,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer :

de HH. G. BAETEMAN, eerste voorzitter van de Raad
van State,
K. VANHOUTTE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

G. BAETEMAN.